

ЗЕМЛЕДЕДЕЛСТВО

В „Земледѣлска Защита“ излиза веднѣжъ въ седмицата.
Цѣната на вѣстника е за година 6 лева въ прѣдплата. На ученици е стѣлава за 5 лева. За странство се при бавятъ само пощенскитѣ разноси.
Всичко което се отнася до вѣстника се исправа до администрацията въ гр. Плъвенъ.

ЗАЩИТА

За частни обявления се плаща по 2½ ст. на дума въ последната страница, а на първа по 5 ст. Обявления отъ сѣдебнитѣ пристави се помѣстватъ по особено споразумение

Неплатени писма не се приематъ и необнародвани ръкописи не се връщатъ, освѣнъ ако сѣ придружени съ пощенска марка.

ОРГАНЪ НА ВЪЛГАРСКИЙ ЗЕМЛЕДЕДЕЛСКИ СЪЮЗЪ.

ЗА ЗНАНИЕ

Още единъ брой и в „Земледѣлска Защита“ навършва втората година отъ своето съществуване, слѣдъ което ще започне третата. Първий брой отъ третата годишна на ще излезе на 6-и Септември н. г., обаче още отъ сега, извѣстяваме на всички интересующи се, че постоянни съставъ на Българския Земледѣлски Съюзъ е вземалъ рѣшение, че III а годишнина ще се исправа само на прѣдплатившитѣ абонати. Това като съобщаваме, молимъ всички наши приятели и съчувственици, които желаятъ да получаватъ вѣстника ни и прѣзъ III-та годишнина да започнатъ съ внасянето въ прѣдплата и то годишно 6 лева

Отъ Редакцията

Редакцията умолява агентитѣ ни г. Ал. Н. Иончевъ и г. Иванъ Диковъ, да се явятъ въ редакцията и уравниатъ сметкитѣ си по даденитѣ имъ кочани.

Търсятъ се дѣятелни и акуратни агенти за в. „Землед. Защита“ срѣщу едно възнаграждение отъ 25%. Които лица биха се съгласили съ такъвъ отстъпъ, трѣбва да прѣдставатъ имотна гаранция завѣрена чрѣзъ нотариалното отдѣление на сума 600 лева и да се прѣдставатъ лично въ редакцията ни въ гр. Плъвенъ.

Отъ Редакцията.

Д-ръ СТЕФАНЪ СПАСОВЪ се установява въ гр. Плъвенъ въ домътъ на г-нъ Иванчо Спасовъ. Приема болни всѣкой день.

Прѣдъ III година.

Още единъ брой и ние завършваме II година отъ почванието на вѣстника ни, за да стѣпимъ въ III. Заслужава да помѣстимъ за това нѣколко реда. Прѣзъ 1899 година, нѣколко наши млади агрономи, отчаяни отъ до тогавашнитѣ мѣроприятія на нашитѣ високостоящи лица, които бѣхъ повикани да работятъ, а въ сжщностъ малко работихъ, въ полето на поминъка, че не е само тѣхниката, която ще подобри нашия поминъкъ, че не сж само специалнитѣ статии и проповѣди които ще донесътъ нѣкакво подобрене положението на нашия земледѣлецъ, а ще трѣбва общо усилие, обща задружна работа,

ще трѣбва да се надникне и въ друга област, за да очакваме нѣщо по добро и по полѣзно за страната и за народътъ. Съ рискъ да изгубягъ своя хлѣбъ, като чиновници, както го и изгубихъ впоследствие, слѣдъ нѣколко срѣщи, разговори, рѣшихъ най послѣ да почнатъ единъ скроменъ вѣстникъ въ това направление, за да принесатъ и тѣ своята скромна лепта прѣдъ олтаря на народното добро. Така излѣзе I-й брой отъ „Земледѣлска Защита“ на 6-и Септември 1899 година. Читателитѣ сж свидетели за нашата скромна, но истосърдечна и искрена борба водена прѣзъ тѣзи двѣ години отъ нашия вѣстникъ противъ всичко, което ни прѣчеше. Подпомогнати отъ искрени и добри хора отъ Търновско, Ст. Загорско и др., въодушпвени съ сжщитѣ чувства и идеи, ние можахме, ако и не много, да се радваме на резултата, че турихме поне едно начало на едно всеобщо земледѣлско сдружаване въ България, на което прѣдстоятъ важни задачи, за ония, които съпота си оросватъ българскитѣ плодородни полета, за да издържатъ държавата. Признавайки голѣмата помощ, която ни дадохъ въ това направление и в. в. „Справедливостъ“, „Землед. Борба“ и др. които рамо до рамо задружно, водихме борбата, ние можемъ да се похвалимъ съ този малъкъ резултатъ — начало на общото обединение на всички, които боравятъ въ полето на физическия трудъ. Прѣзъ цѣли двѣ години, колкото слабитѣ ни сили позволявахъ, нашия вѣстникъ работи да буди, да сдружава и да показва истинския пътъ на ония, за които той бѣше прѣдначенъ. Съ това мислимъ, че нашия вѣстникъ, който впоследствие стана и органъ на Българския Земледѣлски Съюзъ, е изпълнилъ, ако и не може би напълно, но отчасти своя дългъ.

Въ едно ние сме само били не добръ. Нашия вѣстникъ не е плащанъ редовно отъ своитѣ абонати. Има такива, които сж го получавали по цѣла година и не сж платили ни стотинка. Това ако не грѣхъ, ние не знаемъ какъ да го окачествимъ. Изядохъ ни и агенти: кой съ 500, кой съ 800 и повече лева. Слѣдствието отъ всичко това е, че натрупахме 2350 лева дългъ, за който ще продаватъ чергитѣ, на ония, които сж стояли начело на вѣстника. Кой би се на-

гърбилъ вече при такова положение да продѣлжи повече вѣстника? Но съзнанието ни, че сме се нагърбили съ една тежка но благородна задача да ръководимъ единъ земледѣлски съюзъ, на когото служимъ прѣдано, поне до като прѣдадемъ дѣлото и отстъпимъ въ прѣдстоящия III конгресъ другиму, може би по достоенъ отъ насъ, а при това върванието, че ще имаме и вноски отъ дружбитѣ, които ще покрийтъ отчасти и дълговетѣ, ние сме рѣшили да продѣлжимъ изданието на вѣстника и прѣзъ III год., която почва отъ 6-и идущия Септември, поне до като се види какво рѣшение ще вземе за това конгреса.

За това умоляваме всички прѣдседатели на землед. дружби и съчувствующи на дѣлото да разпространяватъ вѣстника между сѣселянитѣ си. Считаме за умѣстно да споменемъ и това, че прѣзъ III годишнина вѣстника ще се праща само на тѣзи, които прѣдплатятъ най малко за 1/2 година, а първитѣ три броя ще се пратятъ на всичкитѣ стари абонати.

Земледѣлско движение въ Италия.

Чуждостраната прѣса донася подробни описания върху сериозното селско движение въ Италия, което на мѣста сега заема характеръ на революция. Английското списание The Monthly Review, дава една интересна статия върху гладътъ въ Италия и причинитѣ за него, отъ която извличаме нѣкой откъслецъ. Автора на списанията доказва, че забѣлжителното е тука, че провинция, които се считатъ за най плодородни, както напр. Сардиния, Сицилия, Колибрия, Апулия, както и Ломбардия и Писмантъ сж сега най бѣднитѣ. Дневната плата на работницитѣ — земледѣлци тука е станала толкова ниска, както никждѣ другагдѣ. Земледѣлци работници мже и жени въ оризевитѣ полета получаватъ едва 60 ст. дневно. Но най лошото е било въ Апулия. Още въ 1898 год. въ тази провинция се забѣлжвало сериозно движение, което обхващало и сѣседнитѣ провинции, вслѣствие на което се дължи и паданието на кабинета Рудини. Днесъ, обаче, положението, задържано съ щикове и шашки (както и у насъ) е още по сериозно. Било е време когато Апулия е била цвѣтуца и богата. Маслининото дърво тамъ е било изворъ на добъръ поминъкъ, но днесъ слѣдъ появяванието на една опасна муха по него, която поради упостошението си на маслината се равнява на филоксерата по лозята,

поминъка е отпадналъ. Днесъ обикновената храна на хората тамъ се състои отъ единъ видъ каша отъ бобъ и просеникъ. Схщински хлѣбъ е единъ луксусъ. Хиляди хора се намъртатъ на прага на смъртъ отъ гладъ. При това населението се отличава съ твърдъ миренъ характеръ и работливостъ. Автора привѣжда нѣколко примѣра за това. Единъ по заможенъ земледѣлецъ веднѣжъ взималъ 6 работници на работа въ кукурувицето си. На другата сутрина отишелъ да ги обиколи и за чудо той сварилъ не 6 работници, а 60 — мже и жени. Очуденъ той имъ казалъ, че не може имъ плати, защото нему сж потрѣбни 6, а не 60 работници. „Не бой се господине“ били отговоритѣ отъ всички: „ние ще си подѣлимъ надницата на 6-дехъ работници; неужели ще оставите и нашитѣ дѣца да измъртъ отъ гладъ?“

Въ друго едно село 30 души селяни насила отишли на работа въ едно чуждо лозе. Притежателя се видѣлъ въ чудо; повиква стражари да ги пакде, но тѣ, било съ молба, било съ заплашване, останали да работятъ, като съгласили даже съ по 20 стотинки надница. Населението е въ отчаяние. Неговиятъ постояненъ викъ е: „ние ще работимъ день и нощъ, избавете ни само женитѣ и дѣцата отъ гладъ“. Има даже единични случаи на крѣгово съпротивление — съ полицията. А най важното е, че населението нарочно привиква да прави прѣстѣпления, за да ги турятъ въ затвора за прѣхрана. Автора разправя слѣдующата интересна случка: три млади жени отъ Allistro били привлечени подъ сѣдъ и обвинени въ кражба. Тѣхния печаленъ изгледъ, тѣхното измжчено отъ гладъ тѣло, покрито съ парцали, произвелъ състрадание въ сѣдията, който колкото и да желаялъ, не можилъ да освободи безъ наказание. Три дни затворъ било присѣдата на сѣдията. Но това страшно угорчило горкитѣ жени; тѣ паднали на колѣни прѣдъ сѣдията и плачешкомъ го молили да имъ наложи баремъ 10—15 дни затворъ гдѣто ще бждатъ хранени, защото вънъ, свободни, ще измъртъ отъ гладъ. Тѣ мислили даже, че по прѣстѣпленieto, което направили да получатъ най малко три мѣсеца затворъ, а то сега видѣли съ огорчение само три дни. Трябало е груба сила, за да изведѣтъ тѣви нещастни жени изъ сѣдилицето.

Нещастни земледѣлци, тѣхната сѣдба врѣдъ е еднаква. Тѣхъ всѣждѣ ги търсятъ за данъци и държавни тежоби, а никждѣ улущение и добра дума. Да сѣешъ най бѣлото жито, най чистия оризъ, а да не можешъ да имашъ хлѣбъ! И това било прихвадената Италия, кой-

